

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

NÁVRAT SIEDMEHO RODU

stonožka

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

NÁVRAT SIEDMEHO RODU

3

Ilustroval Pascal Nöldner
Preložila Denisa Stareková

štonožka

Emily Skye

Die geheime Drachenschule – Die Rückkehr des siebten Clans (vol. 3)

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Germany

Translation © 2024 by Denisa Stareková

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu *Die geheime Drachenschule – Der Rückkehr des siebten Clans (vol. 3)*

(Bastei Lübbe AG, Köln 2020) preložila Denisa Stareková.

Redigovala Katarína Šoganová.

Korigovala Magdaléna Rusiňáková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava

v roku 2024 ako svoju 8 099. publikáciu.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

Vytlačili TBB, a. s., Banská Bystrica.

ISBN 978-80-551-9288-8

Noc bola čierna ako srst' krta. Na oblohe nesvietil mesiac a tma pohltila aj hviezdy. Lady Blackstonová mala rada temnotu. A rovnako rada konala v tajnosti.

Závan chladného vzduchu rozblikal plameň sviečky a na stránkach hrubého zväzku, ktorý ležal pred ňou, sa roztancovali tieň. Lady Blackstonová s obľubou pracovala za svetla sviečok. Moderné elektrické svetlo nestrpela.

Ako často už za posledných tristo rokov listovala v tejto knihe! Vlastne vo všetkých knihách svojej obrovskej knižnice. Bola si istá, že pozná všetky ich tajomstvá. No časom musela niektoré slová preskúmať v novom svetle.

Jej bledé prsty nervózne bubnovali po doske stola. Náhle spomalili. Posledný úder ukazováka, potom prostredníka, prstenníka a napokon tiché ťuknutie malíčka. V podvedomí

sa jej mihla myšlienka a ostala v ňom uväznená. Hekticky začala listovať v knihe a neprestala, kým nenašla slová, ktoré hľadala.

*Po veľkej zrade sa oheň na kameň premení
a túto mocnú kliatbu len tak niečo nezlomí.
Ak sa však predsa nový plameň rozhorí,
ďalší jazyk zvláštnou rečou prehovorí
a meno siedmeho jazdca sa vyriekne,
z kameňa zasa nový oheň vyšľahne.*

Lady Blackstonová zvráštila čelo a v duchu si tie riadky zopakovala. Vedela, že po potlačení jej vzbury všetky plochonožce skameneli. Jazdci siedmeho rodu, ktorí sa k nej pridali, boli prekliati. Nikto z nich si nepamätal ostrov Sedem ohňov ani draky. Postupne pomreli bez toho, aby tušili, aké mali poslanie.

Do tejto chvíle si myslela, že to isté sa stalo aj drakom. Skameneli a tak vlastne prišli o život. Kliatba mala pretrvať naveky. No nič nie je naveky. Teraz to už vie.

Plochonožec, ktorý sa nedávno vyliahol, bol plameňom, ktorý sa mal znova rozhorieť. Jazyk, ktorý mal prehovoriť, patril tomu vzdorovitého Henrymu.

Lady Blackstonová sa stále hnevvala, že jej chlapec unikol.

Plochoňazec ešte nepozná svojho jazdca. Ak sa nájde, z kameňa sa zrodí nový oheň. Potom sa draky siedmeho rodu opäť prebudia. Lady Blackstonová si bola istá, že po vyše tristoročnom kamennom väzení prahnú po pomste tak ako ona.

„Tu hore, Henry!“
Henry ležal na brehu Leknového jazera, ktoré patrilo k jeho obľúbeným miestam na ostrove Sedem ohňov. Pohodlne sa opieral o Fénixovu hruď a skúmal nočnú oblohu. Vysoko nad sebou zazrel Lucy, ktorá balansovala na konci chvosta Tanečnice vo vlnách. Dračia dáma rozťahla krídla a takmer stála vo vzduchu.

Lucy si čupla a pripravila sa na skok. Dračica švihla chvostom a katapultovala ju na oblohu. Lucy pred bleďým kotúčom mesiaca urobila dvojité salto a potom ako šípka letela dolu. O niekoľko sekúnd rozčerila atramentovú hladinu jazera. Kvapky, ktoré vyprskli, sa v mesačnom svetle zatrblietali ako strieborné perly.

Henry a niekoľko ďalších dračích jazdcov zatlieskalo. Lucy sa vynorila so širokým úsmevom na perách a priplávala k brehu.

„Šesť z desiatich,“ povedal Henry, keď vyliezla a pridala sa k nemu.

„Čože?“ pobúrene skríkla Lucy a potriasla mokrými kučerami. „Ten skok si zaslúžil najmenej desať bodov!“

Henry sa skrčil pred sprškou vody a uškrnul sa.

Skákanie za mesačného svitu patrilo k prastarej tradícii Duffyovcov.

Za jasných letných nocí

sa jazdci a draky z Lucinho rodu o polnoci

stretali, aby predviedli

odvážne skoky do malého,

ale hlbokého sopečného jazera. Stretnutia boli prísne tajné, no v skutočnosti o nich vedel každý. Dokonca

i majstri blahosklonne prižmúrili obe oči. Niekedy prišli aj žiaci z iných rodov, aby sledovali veľkolepé skoky

Duffyovcov.

Henry bol jedným z nich. S obdivom pozoroval, ako sa Lucy zo závratnej výšky rúti do vody, aj keď to znamenalo, že ráno na vyučovaní bude unavený a osvojí si ešte menej poznatkov než inokedy.

Lucy si sadla vedľa neho do trávy. Hoci bolo leto, na ostrove Sedem ohňov sa to veľmi neprejavovalo. Bolo najviac pätnásť stupňov. Lucy mala na rukách aj na nohách husiu kožu a jej pery mali farbu čučoriedok. Napriek tomu sa nezdalo, že mrzne. Henry to už poznal, Lucy jednoducho nepocítovala zimu.

„Raz si tým privodíš smrť,“ povedal vyčítavo a podal jej uterák.

Ako na pozvanie pri nich pristála Tanečnica vo vlnách, otvorila papuľu a na svoju jazdkyňu vypustila prúd tepleho vzduchu.

Lucy sa v ňom osušila ako pred obrovským fénom. Blažene vzdychla. „Ach, táto chvíľa je na polnočnom skákaní najlepšia!“

Potom sa aj ona pohodlne oprela o Fénixovu hrud’.

Takto by to mohlo ostať naveky, pomyslel si Henry. Zrazu sa pred ním zjavil starší chlapec: Stewart Todd.

„Čo tu zasa robíš, Jedovatý jazyk?“ osopil sa na zaskočeného Henryho.

„Staraj sa o seba!“ odbila ho Lucy.

„Nechaj to tak,“ pokúsil sa ju upokojiť Henry.

Na toto urážlivé správanie ostatných žiakov si už takmer zvykol. Odkedy sa na ostrove všetci dozvedeli o jeho zvláštnej schopnosti, stávalo sa mu to často. Henry bol zaklínač drakov. Vedel sa spojiť nielen s Fénixom, na ktorom jazdil, ale aj s ostatnými drakmi.

To sa nepáčilo každému. V stredoveku by si ho ctili ako Zlatý jazyk Spojenectva siedmich ohňov. Odkedy však lady Blackstonová túto schopnosť zneužila a chcela si podrobiť všetky draky a ich jazdcov, ostatní na tento dar nazerali s nedôverou.

„Mala by si si lepšie vyberať priateľov,“ povedal Stewart Lucy a bradou ukázal na Henryho.

V Henrym to už vrelo, no pripomenul si radu majstra Duncana. *Nedaj sa nikým vyprovokovať a dôveruj svojim priateľom.* So škripajúcimi zubami teda ignoroval Stewartovu urážku.

Fénix natiahol krk. Za uplynulé tri mesiace zmohutnel. Hoci bol stále menší ako Happy, najväčší zo všetkých Diabolských drvičov, už teraz ostatné draky prevyšoval o niekoľko hláv.

Čo chce ten chlapec? ozval sa jeho hlas v Henryho hlave. *Zahrať sa s nami?*

„Nie, s nami určite nie,“ odvetil Henry.

Škoda, zamumlal Fénix unudene a znova sa uložil do trávy na vresovisku.

„Uhni, Stewart, zastieraš mi mesiac,“ poznamenala Lucy otrávene.

Stewart sa už nadýchol, že niečo odvrkne, ale potom si to rozmyslel. Pokrútil hlavou a odkráčal.

Marc, jeden z hráčov drakobalu z družstva Mrakobijcov, ich rozhovor počul a podišiel k nim. „Nič si z toho nerob, Henry,“ povzbudil ho. „Čím viac sa blíži rozlúčka, tým horšiu má Stewart náladu.“

Henry sa naňho vďačne usmial. Aký neúprosný bol Marc počas zápasu drakobalu, taký milý bol inokedy. Dobre stavaný starší žiak si k nim čupol.

„Už o štyri týždne bude mať siedmy ročník rozlúčku,“ povedal a bezmyšlienkovite vytrhol zo zeme vyschnutý trs vresu. „Neviem si predstaviť, že o rok to isté čaká aj mňa. Budem musieť opustiť ostrov aj svojho draka.“

Henry a Lucy pritakali. Pred sebou mali ešte šesť školských rokov na ostrove Sedem ohňov. Napriek tomu im pri myšlienke, že tu raz budú musieť zanechať svoje draky, stislo srdce.

Prečo si smutný? spýtal sa Fénix, ktorý vycítil Henryho rozpoloženie.

„Rozprávame sa o blížiacej sa rozlúčke siedmeho ročníka,“ vysvetlil mu Henry v myšlienkach.

Fénix sa k nemu privinul tak silno, ako len mohol. *Nikdy sa nerozdelíme*, vyhlásil. Henry sa usmial a poťapkal tvrdé červené šupiny na Fénixovej hrudi, ktoré sa v mesačnom svite krásne trblietali.

Po priveľmi krátkej noci sedeli unavená Lucy a ešte unavejší Henry v knižnici na hodine majstra Nicolasa.

Učiteľ vystrel pravú ruku. Napriek príjemným teplotám mal na nej vlnenú rukavicu, na ktorej odstrihol špičky prstov, aby mohol lepšie listovať v knihách. Najnižšie poschodie knižnice sa nachádzalo hlboko v podzemí útesu, na ktorom stál Oblačný hrad. Tu ani v lete nebolo teplo.

Učiteľove štyri prsty (o piaty kedysi prišiel) sa varovne týčili do výšky.

„O štyri týždne máte záverečné skúšky. Dovtedy by ste mali poznať všetkých jazdcov svojich drakov. Aj roky, keď na nich jazdili a, samozrejme, ich zásluhy.“

Žiaci zavzdychali.

„Ľudia, nevešajte hlavy! To je na sto percent pozitívna správa!“ zvolal Arthur, Henryho najlepší priateľ, ktorý bol triedny vševed. „Spojenectvo siedmich ohňov jestvuje

iba niečo vyše sedemsto rokov.“ Zdalo sa, že v duchu čosi prepočítava. „Keďže každý jazdec strávi so svojím drakom sedem rokov, tak sa musíte naučiť fakty len o sto dvoch jazdcoch.“

Žiaci znova zavzdychali a Arthur sa po nich nechápavo poobzeral.

„Čo sa tvárite tak skleslo? Ja už viem všetko o Pyrothargasových niekdajších jazdcoch. Naučil som sa to ešte skôr, ako nám majster Nicolas zadal túto úlohu.“

Timothy vybral z vrecka odrážačku, malú drevenú loptičku, ktorú používali pri drakobale, a hodil ju do spolužiaka.

Ozvalo sa hlasné ťuknutie a Arthur vydesene zmĺkol. Timothy síce cielil presne, no keďže Arthur si ochrannú prilbu aj okuliare skladal až pred spánkom (istota je istota), úder odrážačky ho nezabolel.

Napriek tomu ostal v nemom úžase.

„Stopercentne negatívne!“ napodobnil ho Timothy. „Okrem strýka, ktorý mi oznámil, že si ma vybrali na ostrov Sedem ohňov, nepoznám jediného bývalého jazdca Kráľovskej krvi.“

„Nuž, to znamená, že sa musíš viac bifľovať a menej hrať drakobal,“ nemilosrdne poznamenal majster Nicolas.

Okrem Arthura a Henryho teraz frflali všetci.

„Čo je to s tebou?“ spýtal sa Timothy, ktorý sa otočil k Henrymu. „Tváriš sa, akoby sa ťa to netýkalo.“

Henry si s úškrnom zopäl dlane za hlavou a pohojdával sa na zadných nohách stoličky. „Premýšľaj. Fénix sa iba teraz vyľahol. Som jeho prvý jazdec. Nemám sa čo učiť.“

Majster Nicolas sa naňho prekvapene pozrel. Zdvihol obočie a zvrátil čelo.

„Pekný pokus, Henry. Nazdával som sa, že ti je jasné, že sa máš naučiť všetkých jazdcov jednorohého Diabolského drviča Happyho.“

Henry takmer spadol zo stoličky. Jej predné nohy zaduneli na kamennej dlažbe miestnosti.

„To nemyslíte vážne!“

Timothy a Lucy sa škodoradostne zachechtali.

Majster Nicolas neoblomne pokračoval: „Sú dve možnosti, ako sa tie mená môžete naučiť. Buď si tu v knižnici preštudujete všetky knihy o svojich drakoch, alebo vám samy rozpovedia svoje dobrodružstvá.“

„Presne tak,“ potvrdil Arthur. „Využil som oba spôsoby.“

Henry by bol doňho najradšej vrhol ďalšiu odrážačku. Nemal najmenšiu chuť prehrabávať sa v nespočetných knihách v knižnici. No rovnako si nedokázal predstaviť,

že by mal o to požiadať Happyho. Starého mrzúta by musel celú večnosť prosíkať a potom by ho dopodrobna zahlcoval príbehmi o svojich hrdinských činoch.

Henry vzdychol a nadviazal spojenie s Fénixom.

Dobré ráno, Henry, pozdravil sa mladý drak šťastne, aj keď ospalo.

„Ahoj, Fénix,“ ozval sa Henry a informoval ho o svojej úlohe. „Mám jedinú možnosť. Požiadať o pomoc Happyho.“

Fénix razom precitol. *To je úžasné! Potom mi prerozprávaj, čo ti Happy povedal, dobre?*

Na rozdiel od Henryho sa Fénix tešil všetkému novému, čo sa mohol naučiť, a mal skvelú pamäť.

„Si takmer taký istý bifloš ako Arthur,“ vzdychol Henry.

Bifloš ako Arthur? zopakoval Fénix nadšene. *To je predsa super, však?*

„Ako sa to vezme,“ odvetil Henry a prerušil spojenie so svojím drakom, lebo majster Nicolas začal rozprávať o slávnostnej rozlúčke.

„V posledný deň školského roka sa jazdci siedmeho ročníka musia rozlúčiť so svojimi drakmi. Puto, ktoré ich sedem rokov spájalo, sa pretrhne. Tak to bolo odjakživa a tak to aj navždy zostane.“

„To je nespravodlivé!“ postťažovala sa Lucy. „Prečo nemôžeme ostať spojení s drakmi naveky?“

Majster Nicolas zasunul ruky do širokých rukávov svojho rúcha a súcítne sa na ňu usmial. „Čo je to naveky, Lucy? Ľudský život je v porovnaní s dračím iba nepatrný časový úsek. Draky sa predsa dožívajú tisícov rokov.“

„No a?“ skočil mu do reči Timothy. „Potom sa s nimi môžeme deliť o svoje krátke životy.“

Majster Nicolas potriasol hlavou. „Spojenectvo siedmich ohňov tak nefunguje. Naše draky vás potrebujú, tak ako potrebujú svojich bývalých jazdcov, viac než sedem rokov. Aj keď sa puto s vaším drakom pretrhne, naďalej budete zviazaní s ostrovom Sedem ohňov. Celý život sa budete zasadzovať za pretrvanie spojenectva ako všetci dračí jazdci pred vami. Ste zodpovední za to, aby ostrov nikdy nikto neobjavil. Budete zabráňovať všetkým pokusom zvedavcov odhaliť nás. A na to treba viac ako jedného jazdca na draka.“

Keď majster Nicolas uvidel smutné tváre svojich žiakov, na chvíľu sa odmlčal.

„Hej, nemáte dôvod vešať hlavy! Ostanú vám spoločné spomienky na všetky chvíle, ktoré ste spolu zažili – na pokojné aj dobrodružné, na šťastné aj smutné,“ dodal.

Siahol si do výstrihu a spod rúcha vylovil retiazku s príveskom v tvare slzy. Akoby sa v ňom mihal malý plameň. „Toto je dračia slza.“

„Z dračích slz sa získava elixír smútku,“ prihlásil sa o slovo Arthur. „Slúži na liečenie rán.“

Majster Nicolas prikývol. „Presne tak. V tomto prípade však slza lieči rany na duši, nie na tele. Je balzam na bolesť srdca. V dračej slze sú vaše spoločné spomienky. Slzy sa postarajú o to, aby nikdy nevybledli. Je jedno, koľko času odvtedy prešlo, vďaka tomuto amuletu budete mať pocit, akoby každá spomienka na vášho draka pochádzala iba z predchádzajúceho dňa.“ Majster Nicolas zadumane podržal slzu v ruke. Potom si odkašľal. „Na túto tému stačilo. Vráťme sa k slávnostnej rozlúčke.“ Amulet znova schoval pod rúcho. „Všetci bývalí dračí jazdci prídu na ostrov Sedem ohňov, aby jazdcov posledného ročníka prijali medzi seba. Predtým každý drak prezradí svojmu jazdcovi meno jeho nástupcu. Jeho poslednou úlohou teda bude nájsť ho a poslať ho na ostrov.“

Henry si spomenul na to, ako sa jeho bratranec Charles pred necelým rokom objavil na futbalovom ihrisku a potom u nich doma. Pôsoobil tajomne a zároveň akosi smutne. Teraz už vedel prečo.

„Henry?“ Majster Nicolas ho vytrhol zo spomienok a spýtavo sa naňho pozrel. Henry netušil, čo od neho učiteľ chce.

„Si neuveriteľný,“ šepala Lucy. „Naozaj sa nevieš sústreďiť na vyučovanie ani dve minúty?“

„Radšej mi povedz, čo odo mňa majster Nicolas chce,“ zahundral, pričom takmer nepohol perami, a usmial sa na učiteľa.

„Anonymus,“ pomohol mu majster Nicolas nadviazať na otázku. „Už ti prezradil, kto bude jeho prvý jazdec?“

Henry lútostivo nadvihol plecia. „Žiaľ, ešte nie.“

Henrymu a Timothyemu sa pri ich nedávnom tajnom výlete podarilo vyslobodiť mladého plochonožca z pazúr lady Blackstonovej. Teraz majstri dúfali, že Henrymu vyjaví meno svojho prvého jazdca. Anonymus však zatiaľ na túto tému mlčal.

„Veríme, že sa vyjadrí v deň rozlúčky,“ vzdychol majster Nicolas. Obrátil sa k zvyšku triedy. „Ostáva nám len dúfať, že Henry tentoraz bude počúvať.“